FRANCK THILLIEZ

POKOJ MRTVÝCH

PRVNÍ PŘÍPAD LUCIE HENEBELLOVÉ

XYZ

Pokoj mrtvých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Franck Thilliez

Pokoj mrtvých – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

FRANCK
THILLIEZ

POKOJ MRTVÝCH

xyz

Copyright © La Passage Paris-New York Editions, 2005

Czech translation © Jiří Žák, 2023

Cover photos © Shutterstock.com

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7683-332-6

ISBN e-knihy 978-80-7683-334-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-335-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-333-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Pro Valerii,

která mě podporuje každý den...

Probuď se, kdo spíš, vstaň z mrtvých...

List Efezským (5.14)

„Co hubí jednoho, druhému prospívá,“
říkáte. Vím, je to myšlenka ošklivá:
až tu smrt uzavře, co máme prožíti,
tisíce tvorů se z našich těl nasytí.

Voltaire, Báseň o pohromě lisabonské

Prolog

SRPEN 1987 – SEVERNÍ FRANCIE

Od poslední noci se zápach ještě zhoršil. Nedržel se už jen v prostěradlech a polštářích, ale rozšířil se do celého pokoje, byl lepkavý a zvedal se z něj žaludek. Jakmile si dívenka svlékla tričko, připlácla si ho na nos a rukávy uvázala kolem hlavy. Nefungovalo to. I přes látku čichové molekuly dál produkovaly strašlivý zápach. Člověk proti nim nezmůže vůbec nic, byť jsou úplně maličké.

Přes zavřená okna léto dál šířilo své lepkavé horko, mouchy bzučely a shromažďovaly se v tmavě smaragdovém zeleném kosočtverci jako na ohryzku okousaného jablka. Dítě se vůči těm hordám křídel cítilo čím dál bezmocnější. Hejno hmyzu se se sosáky nataženými dopředu zázračně rozrůstalo a pokrylo celou postel pokaždé, když dítě trochu povolilo v pozornosti. Brzy byla holčička tak vyděšená a vyčerpaná, že musela kapitulovat.

Ještě jí nebylo ani devět a už toužila umřít.

V krku ji pálilo, jazyk otékal a celý organismus protestoval v bolestných křečích. Potřebovala se napít. To by ovšem znamenalo vylézt zpod deky, vyjít z pokoje a dostat se až do koupelny.

Ach, to ne!

Zrak se jí mlžil a křídla se po desítkách roztahovala, připravená jí vytrhnout oči a spolu s chlupatými těly spadnout na zem.

Zabralo by to jen minutu! Jedinou minutu! Ta odporná zvířata nebudou mít čas jí...

Dívenka přejela rukou po pokrývce a přitom nespouštěla zrak ze svých odporných nepřátel. Už několik hodin se jí chtělo strašně čurat. V koupelně by toho mohla využít a ulevit si do umyvadla, jak to už dělala tři dny. Nepřipadalo v úvahu jít až do přízemí.

Na čele i na údech se spoustou modřin jí perlil pot. Chyběl čerstvý vzduch. Jen spalující kyslík. Všude to žhnulo, dokonce i tady, v plících, cítila hořet les. Při každém nadechnutí měla pocit, že polyká žiletky. Kdy tahle kalvárie skončí?

Pevně sevřela malou plyšovou opičku, pod dekou skrčila nohy a chystala se vyskočit. Zapraskání na schodech její odhodlání přerušilo. A je to tady. Je na řadě.

Vrhla se ke dveřím, zamkla na dva západy a potom skočila zpátky do postele a pevně objala svůj poklad.

Nevezmou mi tě. Slibuji.

Nikdy!

Na staré dřevěné dveře dopadly rány. Byly tak silné, že holčička vtáhla hlavu mezi ramena a schoulila se do klubíčka. Močový měchýř povolil a mezi stehny ucítila horkou moč.

Muž v uniformě se málem pozvracel, jakmile zvedl pokrývky a ucítil ten příšerný zápach rozkladu. Jediné, co dokázal vyslovit, bylo:

„Proboha!“

I.

O SEDMNÁCT LET POZDĚJI

„Dej mi sem ještě jednu plechovku. Tak dělej, slyšíš? To bude stát za to, kámo, to ti povídám!“

Vigo velmi opatrně vyndal sprej ze sportovní tašky.

„Tenhle je poslední! Pospěš si, jinak tu zmrznu!“

Sylvain obešel západní křídlo Vignys Industries. Byl rozrušený a cítil v sobě směsici chorobné radosti i silné nenávisti. Uprostřed noci nastal čas vyrovnat účty.

Zdřevěnělým palcem zmáčkl rozprašovač barvy. Vystříkly nadávky a urážky. Vigo se k němu za pár minut připojil.

„Tak co? Skončils?“

„Ano.“

„Ty debilové budou mít co čistit. Nemorální kydy odborářů, podle tvých instrukcí.“

„Výborně! Asi se uvnitř spustí alarm, ale stačí překonat malou překážku, abychom společnost zasáhli přímo do srdce.“

„Musí zaplatit! ‚Budeme dohlížet na vaše opětné profesionální začlenění!' Hajzlové! Už je to půl roku, co jsem nezaměstnanej!"

Vigo se naposled obdivně zadíval na jejich dílo ve světle baterky. Obchodní kanceláře, vyzdobené jejich graffiti, teď připomínaly spíš zastávku autobusu. Morální rána pro všechny ty muže se šedivějícími vlasy, pěstěnými nehty a šestimístným platem.

Strnul, když zamířil světlo baterky na nouzový východ.

„‚*Boidine, jsi mrtvý muž*!' Sylvaine! Tohle připomíná přímo tvůj podpis. Považuješ se za šéfa reklamní kanceláře? Tohle okamžitě vrhne podezření přímo na nás!"

„Počkej! Bydlíme nejmíň devadesát kiláků od Dunkerku. Těch propuštěnejch je spousta, takže..."

„Smaž to! Hned!"

„Ty jsi fakt paranoik! Už nemám barvu."

„Zatřep s tím!"

Zbytky spreje stačily smazat kompromitující slova.

„Opraveno!" vydechl Vigo. „Copak nemůžeš ten vztek ovládnout?"

„Nenávidím toho chlapa. Kdybych ho mohl zničit, tak to udělám! Absolvoval jsem řadu pracovních pohovorů. A pokaždý se tam o jedno místo pralo snad dokonce dvacet dravých žraloků. To se prostě nedalo!"

„Bude líp, ale musíme vydržet. Teď vypadnem!"

Bleskurychle přelezli plot. Jakmile se ocitli v kabině jejich Peugeotu 306, Vigo otevřel dvě plechovky piva.

„Je to smutný, co se právě stalo, ale my si stejně přiťukneme na vítězství."

Zmlkli a oba se ponořili do hořkých vzpomínek. Propustili je z práce z ekonomických důvodů a s minimálním odškodným. Teď byli vydáni napospas masožravým čelistem nelítostného světa. Blížily se Vánoce se všemi těmi dárky, pozlátkem a lacinými doutníky. Museli něco podniknout...

Vigo se nejprve zhluboka nadechl a potom navrhl:

„Co kdybychom si dopřáli poslední závod v poli mezi větrnými elektrárnami? Abychom z mozku vymyli všechen ten asfaltovej sajrajt a připomněli si starý časy?“

„Moc se mi nechce... Nikdy jsem to neměl rád...“

„Ale běž! Abychom si dokázali, že v sedmadvaceti ještě nejsme mrtví! Pusť mě k volantu! Začnu já!“

Průmyslová zóna Dunkerku roztahovala svítící chapadla pod nebeskou bání kam oko dohlédlo. Dlouhé a pusté železniční koleje a komíny rafinerie otvíraly do prosincové tmy své tlamy.

„Vypadá to tady jako na Černý hvězdě ve *Hvězdných válkách*,“ konstatoval zaraženě Sylvain. „Kilometry plechu a betonu a nikde živá duše. A to věčný hučení! I po letech mi tahle kovová monstra naháněj strach.“

„Dunkerk v celý svý kráse! Nekropole sešroubovaných kusů železa. Už jsme tam...“

Auto odbočilo směrem k továrně Air Liquide a potom vjelo na slepou cestu lemovanou zelenými a žlutými nouzovými světly umístěnými na zemi. Vigo vypnul reflektory. Kolem se ve větru točily lopatky desítek větrných elektráren. Řvoucích větrných elektráren...

„Naše startovací dráha! Konec omezený rychlosti! Pryč s našimi naformátovanými a prefabrikovanými životy! Seru na

zákony a pravidla tohohle světa! Kolik? Kolik myslíš, že je to k poslednímu světlu?“

„Mně se tenhle závod nelíbí! Rozsviť reflektory!“

„Všechna světla zhasnutá, aby nás co nejvíc mrazilo! Vsadím se, že tak sto šedesát! Zkurvenejch sto šedesát! Myslíš, že nám nepukne srdce? Drž se!“

Motor zařval na plné obrátky. Ze světel se velmi rychle stala jen světelná linka pohlcovaná rychlostí. Měli pocit, že letí. Do žil jim proudil adrenalin.

Náraz byl nečekaně silný...

2.

U potoka roste kvítí, říkají mu petrklíč, na koho to slovo padne, ten musí jít z kola pryč.

Mélodie své oblíbené rozpočítávadlo opakovala nepřetržitě. Když zpívala, v hlavě jí tančily veselé zvuky a vyháněly špatné myšlenky. Taky ji tolik nebolel žaludek. Když nebude křičet, Monstrum jí slíbilo, že zase uvidí tatínka, maminku, a dokonce i Claquette, svou pořád veselou čubičku. Když nebude křičet, taky uvidí svou milovanou panenku.

Nemysli na to, že ti škrundá v žaludku... Neexistuje... Je mi zima... Mám hlad...

V krku se jí usadila bodavá bolest a neustupovala. Nutila ji ke kašli natolik, že si toužila do krve rozškrábat patro. Mohla pít a plivat, ale stejně v hrdle pořád cítila ten drsný kotouč.

Od příchodu do tohoto vlhkého sklepa se Monstrum nepřestávalo vztekat. Mélodie tím rytmickým rozpočítadlem svým způsobem vyjadřovala vnitřní strach. Někdy se Zvíře potulovalo kolem, jeho teplý dech narážel na její dětský obličej jako

odporný tepot. Přesto ho poslouchala. Nechala si to dělat a ani se nepohnula. Ale proč pro ni tatínek nepřijde? Proč Monstrum nedrží slovo?

Protože monstra jsou zlá. Monstra nikdy neříkají pravdu.

Z hustoty vzduchu zmrzlé dítě vytušilo napětí blížící se bouřky. Některé věci dokázala poznat líp než jakékoliv jiné dítě a tahle přecitlivělost jí navíc umožňovala vidět do lidí, cítit horkost jejich aury nebo plíseň jejich zloby. A to, co spatřila v duši Monstra, s ní otřáslo. Zadržela pláč, rychle si otřela slzu stékající po tváři a přitáhla nohy ještě pevněji k hrudi. Příliš pozdě. Facka ji srazila k zemi.

„Přestaň brečet! Slyšíš? A neznič tu panenku! Prosím tě! Hlavně ji neznič!“

Ucítila kousnutí bolesti, měděnou chuť krve na rtech a trhavý dech.

Rozpočítadlo, které ji uklidňovalo, si už nedokázalo najít cestu do jejího mozku. Mélodie pevně sevřela víčka, snažila se kdesi uvnitř sebe najít horkost vůní, výbuchy smíchu, veselé ržání poníka Pastilky, ale už nenacházela nic. Ze stěn její lebky stékala věčná tma a brzy ji pohltí celou. Navždy.

Jakmile se ocitne v tatínkově náruči, okamžitě mu všechno řekne. Že jí Monstrum svazovalo ruce a bránilo jí křičet, protože jí vždycky přilepilo lepicí pásku přes ústa. Že ji s úsměvem nutilo, aby zůstávala bez pohnutí v zápachu kůže, když jí česalo vlasy. Že to dělalo tak silně, že někdy měla pocit, že jí hlava krvácí.

Ano, řekne mu všechno, nezamlčí jediný detail. Zápach, ze kterého se jí chtělo zvracet, nelidský řev, ty věci na zemi, měkké a praskající. Byly jich tam stovky. Tisíce.

Zatuchlý dech šelmy jí přejel po zátylku. Teplá a pronikavá vlna, páchnoucí savanou. Tak blízko! Jeho kroky – *kopyta*, pomyslela si Mélodie – neklapají po zemi jako před chvílí. Důkaz, že ji pečlivě rozpitvává pohledem a že je těsně nad ní. Jak může vypadat? Musí mít ostré zuby, chumáče chlupů na rypáku a obrovité oči.

Nikdy nezahlédla ani jeho, ani nikoho jiného, ačkoliv tu musely být ještě podivnější bytosti. Tak jak by mohla Monstrum popsat co nejpodrobněji? Bude vyprávět svůj příběh spolužákům na specializovaném institutu, ale nikdy ji nebudou poslouchat. Byla tak mladá, ale přesto věděla, že většina lidí neuvěří tomu, co zažila. Vnímání reality, které pro ni nedávalo žádný smysl. A nikdy nebude.

Mélodie se snažila nabrat z tepla svého těla sílu, aby nezačala křičet. Prsty, ruce a nohy jí ztěžkly, měla je úplně promrzlé. Zuby jí cvakaly a kůže zkameněla. Proč jí Zvíře sundalo blůzičku? Nařídila hlasivkám vibrovat, prosit o deku, o nějaké hnízdo z peří, do něhož by se mohla ukrýt. Ale ani tohle nedokázala. Její vlastní organismus ji už neposlouchal.

U ucha zaslechla nějaké cvaknutí a pak ucítila, jak ji cosi ledového pohladilo po tváři. Monstrum se jí dotklo svými ocelovými paňáty.

Začala věřit, že to právě v této chvíli všechno skončí.

Zvenčí k nim pronikl řev pneumatik, kvůli kterému od ní Zvíře náhle ustoupilo a který rozechvěl okenní tabulku, když si o ni opřela čelo.

Venku se něco hýbalo. Možná pro ni konečně přijel tatínek...

3.

Peugeot 306 skončil svou šílenou jízdu nárazem, jako by praskla pneumatika.

„Proboha, Vigo! Co to bylo?“

Vigo neodpověděl hned. Úplně se schoulil do bundy. Třesoucí se rukou rozsvítil světla a zahleděl se do zpětného zrcátka.

„Já... já nevím! Vypadalo to jako... zvíře!“

Sylvain Coutteure ho pevně popadl za ruku.

„Ne! To nebylo zvíře! To... narazilo do reflektoru, pak do kapoty a do předního skla. Zvíře... by to odhodilo dopředu nebo... rozmačkalo. Zařaď... zpátečku!“

Vigo pevně sevřel čelisti. Životní reakce jeho organismu – pot, vyschlé hrdlo, zježené chlupy a hyperaktivní žlázy – řvaly s chemickou jistotou to, co si jeho mysl pořád neodvažovala připustit. Narazili na podlouhlý tvar, na balík plný orgánů a krve. Ve tmě a v pustině otáčejících se lopatek přejeli člověka.

Zadní světla auta ozářila tmavou a nehybnou hromadu masa.

„Běž... běž se podívat!“ zařval Vigo.

„Musíme... musíme zavolat záchranku! První pomoc! Musíme zavolat doktora!“

„Nejdřív se běž podívat! Pospěš si, kurva!“

Sylvain poslechl. Větrné elektrárny sténaly jako motory a severní vítr proti němu hnal ostré ledové jehličky. O kus dál na zemi na asfaltu začala neurčitá forma nabývat tvaru... Muž... v černých šatech... lebka lesknoucí se rudě v červených brzdových světlech.

Sylvain pevně sevřel rty a převrátil tělo na záda. Nic neodlišovalo neznámý obličej od odlitku ze sádry. Oči upřeně hleděly do nicoty, nohy ležely v nepřirozených úhlech.

„Vi... Vigo! Pojď sem! Myslím, že ten... ten člověk... je mrtvej! Je mrtvej, kurva!“

Vigo zhasl světla. Byl otřesený a uposlechl základní instinkt. Vzal baterku, vyskočil ven a pak si klekl na asfalt. Ukazováčkem a prostředníčkem začal na nehybném krku hmatat pulz, nějakou známku života.

„Do prdele! To... to není možný!“

„Vigo... musíme... policajty.“

Vigo ohmatal krkavici, potom zápěstí a nakonec přiložil ucho na hruď. Žádný zvuk, kromě těch, které zaslechl ve své fantazii: řvoucí sirény a cvakání pout.

Prudce vstal. Kolem se tyčily jen větrné elektrárny a opuštěné skladiště. Za nimi strnulá temnota poprášená blikajícími bradavicemi. Anonymita noci. Absence svědků. Prostě dupnout na plyn a tuhle noční můru vymazat.

„Počkej! Musíme zvážit všechny možnosti!“

„Jaký možnosti? Ten chlap je mrtvej! Musíme zavolat policii! Dej mi mobil!“

Vigo popošel ke sportovní tašce válející se asi dva metry od mrtvoly. Když ji otevřel, slova mu umřela na rtech.

Bankovky. Spousta bankovek.

Tentokrát to bylo už víc než jen váhání. Příkaz mozku vyvolal přenos neuronů, impulz přenášející se do čtyř tisíc nervových zakončení. Svalová kontrakce. Stisknutí knoflíku. Zhasnutí baterky.

„Proč jsi zhasnul? Okamžitě tu zkurvenou baterku zase rozsviť!“

„V tý... tašce! Je tam... nějaká dýka a...“

„Co?“

„Tuny... prachů! Stoeurový bankovky!“

Všechno šlo příliš rychle. Sylvain se tvrdohlavě chytil jediné myšlenky.

„Dáme tu tašku policii... Musíme ji zavolat!“

„Přemejšlej! Vypili jsme nejmíň čtyři piva! Jeli jsme se zhasnutýma světlama nejmíň sto dvacet v zóně, kde je rychlost omezená na padesátku! Poldy těma brzdnejma čarama nespleteš! Brácha pracuje v policejní laborce, vím to naprosto přesně, sakra! Když je zavoláme, strávíme zbytek života v krimu!“

„Nemůžeme... utýct! Odmítám, slyšíš?“

Propast mezi fyziognomiemi – postava odpovídající šedesáti šesti kilům v případě Viga proti devadesáti sedmi Sylvainovým kilům – nezabránila inženýrovi, aby se svým druhem nezacloumal.

„Tys u volantu neseděl! Tak řekneme, žes u volantu byl ty! Souhlasíš?“

Vzájemně se drželi za límce. Nervy proti síle. Sylvainovi se podařilo zmocnit se mobilu a srazit Viga na zem.

„Sylvaine! Prosím! Nevolej je! Zavřou nás!“

Jednat! Zachránit si kůži! Stůj co stůj! Vigo se rozběhl k autu, posadil se na sedadlo spolujezdce, zabouchl za sebou dveře, zadržel dech a vší silou praštil pravým nadočním obloukem do dveří. Sklo zavibrovalo.

Sylvain se k němu rozběhl.

„Seš blázen?“

Vigo si masíroval spánek. Pod kůží se mu už udělala krvavá boule.

„To bolí! Takže... au... když jsi zabrzdil, uhodil jsem se hlavou o okno spolujezdce. Když přijedou, vydedukujou z toho... žes řídil ty!“

„Ty...“

Vigo mu vytrhl telefon z ruky.

„Copak nechápeš, že se nás snažím chránit? Nikdo neví, že jsme devadesát kiláků od domova. Hráli jsme... na netu šachy! Graffiti na zdi jsme udělali daleko odsud, nikdy si to nespojej dohromady. Nemusíme se vůbec ničeho bát! Sbalíme... prachy a odklidíme mrtvolu!“

Sylvain si přiložil dlaň na čelo.

„Já... nemůžu! Jsi cvok! Fakt jsi cvok!“

„Dělej! Pomoz mi to odnést! Mysli na ženu a dceru! Čekaj na tebe! Můžeš za nimi pořád ještě dojet jako svobodnej člověk. Pak už bude pozdě!“

Pro Sylvaina to představovalo hrůznou vizi. Muži v zelených kombinézách, připoutaní jeden k druhému. Dvůr a strážní věže. Vlhká pokožka ve sprchách.

Ne! Musí tu noční můru okamžitě zastavit! Zmizet v asfaltové mlze.

„Já... chtěl bych tě poslechnout, ale... moje ruce se jeho krve nedotknou...! Necháme ho tady!“

„Ano? A co uděláme s našimi otisky na jeho oblečení? A co střepy z reflektoru? A stopy po pneumatikách? Necháme ho tady a zejtra sem přijedou všichni poldové z okolí! S jejich technikou jim bude stačit jeden tvůj vlas nebo kapka potu, aby mohli vytvořit tvůj genetický profil! Žádný tělo, žádný vyšetřování! Stačí ho hodit do močálů Saint-Omer!“

Sylvain si tentokrát prohrábl rukou své kudrnaté vlasy. Všechno se s ním točilo. Jako kdyby seděl v centrifuze.

„Je to čtyřicet kiláků a chlap nám zatím v kufru ztuhne! Neblázni! Tady všude kolem je voda. Stačí ho hodit někam do přístavní rejdy.“

„Ne! Musíme omezit riziko! Jestli někdo nahlásí jeho zmizení, potápěči prohledaj celý okolí. Najdou ho a budem v prdeli! Poslouchej, po těchhle silnicích jsme jeli tisíckrát! Po devatenáctý hodině jsme tady nikdy neviděli žádnýho policajta. Zbavíme se toho... hajzla a peníze budou naše! Představ si to! Představ si takovejch peněz! Představ si naši budoucnost! Je to zásah boží prozřetelnosti! Naprosto neočekávaná šance! Konec s pracovními pohovory, s fakturami a s utahováním opasků! Mysli na to!“

Ledový závan Sylvaina úplně paralyzoval. Zhoubná přítomnost peněz naprosto změnila logický řád událostí. Ostatně, neudělali to přece naschvál! Poldové se na to vykašlou. Vigo má pravdu, uposlechnout osud je povinnost.

Už dál nemyslet! Jednat za ně za oba! Utéct.

„Žádný jiný řešení neexistuje... Mám rodinu, kterou nade všecko miluju... Nechci... nechci se dívat skrz mříže, jak vyrůstá moje dcera.“

„V tom případě sebou musíme hejbnout!“

Vigo se naklonil nad tělo.

„Teče mu krev z čela. Zabalíme mu hlavu do igelitovýho pytle!“

Nehoda se měnila na zločin. Komplicové uložili zabalenou mrtvolu do kufru vedle peněz.

„Slyšels...?“

„Co?“

Sylvain ukázal na plechovou krychli.

„Jako by... tam něco klepalo! Přichází to támhle odtud!“

Vigo zamířil světlem baterky na skladiště stojící ve vysoké trávě asi deset metrů od nich. Rozbitá okna, rozviklané stěny.

„Už blbneš! Ten barák je opuštěnej bůhví jak dlouho a brzo spadne. Víš, jakej randál tady dělaj elektrárny a vítr? Neblbni! Nastup do auta! Jedem!“

Vigo pohledem rychle zkontroloval okolí. Posbíral střepy z reflektoru, hadrem utřel skvrny od krve na asfaltu, zašklebil se při pohledu nad stavem karoserie a potom nastoupil.

Noc auto pohltila.

Vigo chvíli hledal slova, než nakonec řekl:

„Jak jsem před chvílí vyhrožoval, že poldům řeknu, žes řídil ty... Musel jsem ti zabránit udělat nějakou hloupost a chránit tvou rodinu...“

Sylvain neodpověděl, naklonil hlavu k okénku u sedadla spolujezdce a do ruky vzal medailonek s fotografií své ženy. Kolem defilovala ostrá světla odlidštěného kovového světa a bodala ho do očí. Jako svědkové odpornosti, jíž se dopustili...

4.

Majáky. Namodralé blikající světlo v temnotě. Policie. Cvakání nasazovaných pout...

Šílenství, stejně jako zlo, ovládlo jejich myšlení, okolní realita se proměnila v paranoiu. Podezříváte lidi skrývající se za okny. Pozorují vás a vytuší, že v kufru vezete mrtvolu. Myslíte si, že řidiči aut, která v noci náhodně potkáváte, si budou pamatovat vaši poznávací značku. Každý metr každého kilometru na sebe bral podobu příšerné kalvárie. Představujete si všude policii, za zatáčkou, v lese nebo uprostřed pole, ačkoliv noc je mrazivá a opuštěná.

Pod listovím stromů vyplazovaly své jazyky močály Clairmarais, porostlé lekníny a plné stojaté vody. Místo protkané žílami vody, zabahněnými hladinami, s klikatými imitacemi říček připomínajících severní Louisianu.

Pro Viga tyto močály obvykle představovaly místo, kam jako kluk chodil lovit žáby. Ale to bylo kdysi dávno. Dnes v noci poslouží jako hrob jedné mrtvole.

Peugeot 306 pokračoval vyasfaltovanou silnicí, která se velmi rychle proměnila v nesjízdnou cestu. V sídle chlorofylu vládla atmosféra z hororů. Když Sylvain pozoroval kostry stromů s oloupanou kůrou, které je obklopovaly, vzpomněl si na tajuplnou scénu z *Masakru motorovou pilou*.

Zhasli potkávací světla a zaklapli za sebou dveře, pak teprve přesunuli svou pozornost na obsah kufru.

„Půda je zmrzlá, nenecháme tu žádný stopy," zamumlal Vigo. „Ani nesvítí měsíc... Je to šílený, ale tohle všechno nám hraje do karet. Hodíme mrtvolu do vody dvě stě metrů odsud. Vem prázdnej kanystr."

„Není vidět na krok. Bolí mě hlava. Víš určitě, že..."

„Uděláme to tak, aby ho nikdy nenašli. Pojď, jdeme!"

Světlo baterky proniklo olšemi a vysokou trávou. Sylvain držel mrtvolu za kotníky, Vigo za zápěstí. Levá noha se sesula k zemi a teď bez rozpaků klouzala po zmrzlé půdě, jako by byla šťastná, že se konečně osvobodila.

„Je to jen Barbapapa," pomyslel si Sylvain. „Řekni si, že to táhneme *Barbapapu...*"

„Svaly mu už úplně ztuhly," řekl nakonec, jen aby přerušil ticho.

„Začíná posmrtná ztuhlost. Brzo bude tvrdej jako dřevo..."

„Já... nemůžu se zbavit jeho pohledu. Když jsem ho obrátil na záda, podíval se na mě. Viděl jsem Smrt. Odteď vím, jak vypadá. Bojím se, že už nikdy nebudu klidně spát."

„Nezapomeň, že to byla nehoda, prostě shoda okolností... Co... co bychom mohli udělat jinýho? Dovedeš si představit, jak nějakej polda volá tvý ženě a oznamuje jí, že jsi právě přejel člověka? Že se už nikdy nevrátíš domů?"

„Ne...“

Močál rozevřel hnilobnou tlamu.

„Můžu se o něj postarat sám,“ navrhl Vigo. „Nemusíš...“

„Zůstanu... Chci mít jistotu, že s sebou vezme naše tajemství.“

Nic tu nedýchalo, ani flóra, ani fauna. Asfyxie mrtvých věcí.

„Měli bychom mu prohlídnout peněženku... Ověřit jeho totožnost... Aspoň to si zaslouží...“

Vigo strčil ruku pod bundu mrtvoly.

„A k čemu to bude dobrý? Žádný jméno, žádná totožnost. O jedno břemeno míň. Obličej se z paměti vymaže snadněji než jméno... Nechám si jeho doklady a až se vrátím domů, spálím je... Naplň kanystr vodou... A utrhni rákos... Většina utopenců nakonec vypluje na hladinu – ženy s ňadry dolů, muži na zádech – říká se tomu laryngospasmus. Dojde k reflexivnímu uzavření hrtanový záklopky, což zabrání průniku vody do plic. Aby se tělo ponořilo, musí se „pomoct“ průchodu kapaliny do plic.“

Vigo v duchu děkoval svému bratrovi za neustálé předvádění svých znalostí. Stanislas Nowak pracoval jako technik v policejní laboratoři v Lille. Vigo rozložil igelitové pytle a odhalil odřenou bradu a rty potrhané od drobných kamínků. Sylvain odvrátil hlavu a šel pryč.

„Promiň... Já nemůžu...“

„Udělám to sám.“

Vigo musel vynaložit veškerou sílu, aby otevřel křečovitě sevřená ústa. Musel to udělat oběma rukama a strčit prsty mezi čelisti. Kosti zapraskaly. Stéblo rákosu se zabodlo do bezvládného krku.

„Musím prorazit hrtan a uvolnit průchod hlasivkama. Tak do něj budeme moc nalejt tu vodu."

„Nech si ty komentáře od cesty! Takhle to vypadá, že pitváš pstruha! Skončeme to! A rychle!"

Noční svinstvo si se zvukem trhaného papíru konečně prorazilo cestu. Sylvain si pomyslel, že všechny jeho orgány zkapalněly. Jak se Vigovi dařilo být natolik klidným a chladnokrevným tváří v tvář něčemu tak naprosto neuvěřitelnému?

Vigo lil zakalenou vodu do krku, dokud se tělo nenaplnilo sedmi litry vody a otevřený průchod hrtanem nezalila voda.

„Hotovo! Tělo se teď ve vodě rozloží mnohem rychleji. Je to skoro stejně účinný jako pohřeb žehem. Za dva měsíce ho budou moci identifikovat jedině přes testy DNA nebo zubní otisky."

Vigo si ruce otřel o džínsy. Iluze očisty to byla dokonalá.

„A teď ho hodíme do vody. Nejdál jak dokážem. Vem ho za nohy a já ho vemu za ruce. Budu počítat do tří..."

Černá masa těla plácla o hladinu, vzápětí se uklidnily poslední vlnky a hladina byla stejně klidná jako předtím. Smrt se propadala do hlubin a odnášela s sebou tajemství, zpečetěné strachem, hnusem a... penězi.

Na hladinu vystoupaly poslední bubliny. Jako poslední mrknutí oka. Vodní sbohem. Potom už nic...

Auto zamířilo k řeřavým uhlíkům hlavní silnice.

Nepatrné svalové křeče škubaly kolem Vigových rtů jako záchvěvy smíchu.

„Prachy! Ty prachy jsou teď naše, Sylvaine! Dovedeš si to představit?"

„Ještě ne..."

„Dobře poslouchej, co ti teď řeknu. Těch prachů se nemůžeme dotknout hned. Musíme počkat, až se všechno uklidní, až budeme přemejšlet naprosto jasně. Tvoje žena nesmí nic vědět. Žádný poznámky nebo narážky, který by mohly vyvolat podezření! Jasný?“

Sylvain si přejel dlaní přes tvář, jako by chtěl sloupnout masku hrůzy.

„Myslíš, že jí toužím něco říct?“

„Jenom musíme jednat logicky, souhlasíš?“

Sylvain nepřesvědčivě přikývl.

„Nesmíš změnit zvyky! Dál hledej práci a starej se o živobytí. Zejtra mám pracovní pohovor a půjdu tam, jako by se nic nestalo. Dneska v noci jsme v Dunkerku VŮBEC nebyli. Hráli jsme u mě doma šachy na netu jako každej čtvrtek večer.“

„No dobře. Ale co teda ta poškozená karoserie a rozbitej reflektor mýho auta?“

„Novej reflektor koupíš v autobazaru a sám ho vyměníš. Zaplatíš hotově. Znáš nějakýho automechanika, kterej ti může za pár šupů fáro opravit?“

„Jezdím často do Lens. Mám tam jednoho známýho.“

„*Tak především*, plech je jenom trochu promáčknutej. Určitě ho dokážeš sám vyklepat a nenechat žádný stopy. Nechám na tobě, co namluvíš svý ženě. V žádným případě to nesmíš nahlásit pojišťovně!“

„A prachy?“

„Nechám je u sebe a schovám na půdě. To bude bez rizika...“

„Nepřipadá v úvahu! Proč bych si je neměl nechat já?“

„Protože by je mohla najít tvoje stará! Já jsem svobodnej! Ke mně na půdu nikdo nechodí!“

„Tak je v tom případě neschovávejme ani u tebe, ani u mě. Něco mě už napadlo... A chci, abychom ty prachy spočítali společně!“

„Ať žije důvěra! Když tě tak slyším, řek bych, že jsme se poznali teprve včera.“

„Tak to není, ale... Nechtěl bych, abychom to udělali jen tak pro nic za nic... Myslím toho chlapa v močále...“

Zamával rukou, jako kdyby chtěl ohmatat vzduch.

„Musíme se všeho zbavit, jestli to nedopadne dobře. Slib mi, že jestli nás začnou poldové podezřívat, ty prachy spálíme! Garantuju ti, že to udělám, ať s tím budeš, nebo nebudeš souhlasit!“

Vigo se snažil zachovat přesvědčivý tón.

„Přísahám. Při sebemenším podezření zlikvidujem všechny stopy! Ale žádný problémy nenastanou. Všechno bylo naprosto... perfektní!“

„Jak můžeš říkat něco takovýho?“

„Protože na nás nic neukazuje! Žádnej motiv, žádnej svědek! Dokonce ani tělo!“

Vigo stiskl levou Sylvainovu paži.

„Nedovedeš si představit, jak jsem o něčem takovým snil! Prachy, který spadnou z nebe! Proč jsem měl jistotu, že k tomu jednou dojde? Proč? Brzo už nebudeme ničími otroky!“

V Sylvainově hlavě se všechno zahalilo mlhou. Slovo, to jediné slovo, se neustále vynořovalo v jeho mysli.

Zločinci!

5.

Tři hodiny v noci. Rozptýlené světlo v obývacím pokoji. Praskající paraziti v opotřebované televizní obrazovce, malátnost snového světa. A jinovatka při každém vydechnutí.

Porouchané topení... Sylvain se zevnitř kousl do tváře.

Tekoucí blonďatá řeka pod pokrývkami na rozkládací pohovce v obýváku. Nathalie spala ve fetální poloze, reflexivně schoulená tak, aby jí bylo největší teplo. Sylvain vypnul televizi, konečky prstů Nathalii pohladil a pak zamířil do Eloïsina pokoje. Dítě spalo, tvářičku osvětlenou rozžhaveným elektrickým teplometem.

Stíny strachu zatemňovaly tvář mladého tatínka. Od tohoto okamžiku mohlo tohle štěstí kdykoliv skončit. Jednou, možná hned zítra, se objeví muži v uniformách, namíří na něj a potom mu přiloží hlaveň revolveru ke spánku. Navždy ho odvedou od jeho nejbližších a už se k nim nikdy nevrátí.

V temné duši Monstra bublalo rozporuplné napětí a nesrozumitelné proudění. Kataklyzma natolik otřáslo jeho organismem,

že ho zvedlo ze Země a odneslo k nebeským oázám. Cítilo se dobře, až moc dobře. Líp než kdy jindy. Jako kdyby bublina na hladině praskla po dlouhém výstupu z hlubin.

Zabrzdilo před semaforem, rozum pořád ještě zaslepený představou drobného krku, svých prstů beroucích život, posledního vzdechu.

V červeném světle semaforu se zadívalo na ruce s poškozenými články, spálenými skoro až na kost. Myšlenky se mu začínaly toulat. V duchu znovu prožívalo takřka každodenní bolest kyseliny... Skřípění elektrické pily na kostech... Potom ptáci, kteří se vždycky pokoušeli uletět... Vyděšená opice držící se na vrcholku stromu... Hrozivý vlk s čumákem zvednutým k nebi...

Každodenní život, který bylo tak obtížné snášet, podstupovat...

Zvíře zavrtělo hlavou. Na semaforu naskočila oranžová a pak zelená. Ve zpětném zrcátku nikdo. Město spalo. Jakmile naskočila zelená, opatrně se rozjelo, odbočilo na státní silnici a opustilo kovové město.

Od této chvíle už myslelo pouze na jedinou věc: začít znovu...

„Je rozbitý topení, miláčku," vydechla rozespalá Nathalie Coutteureová. „Tentokrát definitivně. Muselo se to stát, když klesla teplota. To je pech! Mám pocit, že tady žijem v mrazáku!"

Zavrtěla se pod pokrývkou a pak se přitiskla k manželovi. Sylvainovi se v hrudi zpomalilo bušení srdce a radiátor lásky způsobil, že mu pod víčky vyhrkly slzy.

„Snažila jsem se ti dovolat na Vigův mobil, aby ses vrátil dřív," řekla mladá žena a pořád se celá třásla. „Vždycky jsem narazila na hlasovou schránku..."

„Určitě vypnul mobil. Víš, když hrajeme šachy...“

Had lži se připlazil do jeho slov, doprovázený podvědomými záblesky paměti. Praskání čelistí, rákos vražený do průdušnice, potápějící se temná masa...

„Hned ráno zavolám plynaře,“ prohlásil Sylvain a vydal se do obýváku. „Určitě přijedou brzo. Jestli je zapotřebí vyměnit tu zatracenou trubku, tak ať ji vymění!“

„Poprosím rodiče, aby nám půjčili peníze. Tentokrát nám budou muset pomoct. Všechna neštěstí světa jsme si museli vytrpět, pod nohama se nám rozevřela finanční propast...“

Sylvain sevřel ruce v pěst. Pouze padlí lvi jsou schopní spolknout svou hrdost. Kdyby kapituloval, musel by se považovat za otce rodiny neschopného ji zabezpečit, za pitomého vtipálka, který nedokáže každý měsíc vydělat nějaké peníze.

Svaly se mu uvolnily. Rozdělí si mezi sebou dva miliony. Stále v duchu viděl všechny ty nuly a voňavou texturu bankovek. Nekonečné roky práce zkomprimované v té bleděmodré sportovní tašce.

Jako nový boháč přiložil ukazováček na manželčiny rty.

„Pssst... Netahej do toho rodiče. Jen procházíme špatným obdobím, ale jsem si jistej, že se k nám štěstěna zase obrátí.“

„Špatným obdobím? Už je to skoro tři čtvrtě roku, kdy žijeme na hraně a kdy nám sebemenší nečekaný výdaj zkomplikuje konec měsíce! Co myslíš, jak dlouho vydržíme s mým učitelským platem a tvými sociálními dávkami? Hypotéku budeme splácet ještě pětadvacet let!“

Sylvain ji chytil za zápěstí a otočil ji k sobě. Zmocnila se ho touha zavléct ji k Vigovi, aby jí zelené opium peněz konečně zavřelo pusu.

„Musíš mi věřit! S Vigem sledujeme nabídky práce. Počítačový technologie se strašně rychle vyvíjej, míst pro počítačové odborníky bude v Lille čím dál víc. Rodičům nic neříkej, ano? Zatím zatopíme v kamnech a já všechno zařídím!“

„Kamna jsou v havarijním stavu. Komínová roura je prasklá. Topit v nich nejde, bylo by to nebezpečný! A pak, co by to změnilo? Je to jako vytloukat klín klínem! Tím se problém nevyřeší!“

„Poslyš, zejtra je Štědrej den a narozeniny naší malý... Nic, ani nikdo nám tuhle oslavu nezkazí! Tentokrát ne!“

Nathalie se schoulila do manželovy náruče. Najít řešení? Jaké? Před dvěma lety si vzali hypotéku, aby si mohli koupit vysněný dům na venkově nedaleko Lens. Velká zahrada, příslušenství, závratně velké vnitřní prostory. V tehdejší době rozvoj internetové sítě učinil z odborníků na informatiku přímo polobohy. Ještě teď v duchu viděla Sylvaina, jak si hraje s kravatou v kanceláři banky. *Pojistit se proti nezaměstnanosti? Za co mě máte? Informatika vládne vašim počítačům, uzavírá a otvírá vaše účty. A to je teprve začátek. Kdybychom ztratili práci, znamenalo by to, že se Země přestala otáčet.*

Jenomže počítačový boom skončil. Dnes ve světě každou hodinu skončí jeden start-up. Velké průmyslové korporace ve snaze zamezit ztrátám zavírají regionální pobočky a soustřeďují veškerou činnost do Paříže. Air Littoral, Alcatel, France Telecom... Tchajwanci, kteří ještě včera vyráběli textil, dnes prodávají počítačové programy za pár šupů.

Co jim zůstalo? Měsíčně musí platit tisíc čtyři sta eur za hypotéku. Jsou to dvě třetiny jejich příjmů. Šedesát procent dluhů.